

INHOUD

Parochie	1
In de pen	6
Spiritualiteit	8
Klapstoel	9
Kerk	10
Samenleving	12
Varia	13
Dossier	14
Buitenland	16
Cultuur	17
Het verlangen	18
Film	19
Op·tocht	20
Mensen	21
Bisdom	22
Podium	24

Colofon

KERK & leven
Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen
www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE
UITGEVER

Filip Debruyne
De parochie is verantwoordelijk
voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
tel. 03 210 08 40
fax 03 210 08 49
redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofredacteur

Bert Claerhout

Eindredacteur

Peter Gordts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Optocht

Martine Croonen
secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen

Susan Van Lommel

Filip Ceulemans
Schoenmarkt 2
2000 Antwerpen
tel. 03 202 84 30
fax 03 202 84 31
redactie.bisdom.antwerpen@kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge
Heilige Geeststraat 4
8000 Brugge
tel. 050 33 59 05
fax 050 34 14 32
persdienst.bisdom.brugge@kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin
Bisdomein 1
9000 Gent
tel. 09 225 16 26
fax 09 223 39 59
eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Jan Colla
Vrijwilligersplein 14
3500 Hasselt
tel. 011 28 84 40
jan.colla@kerknet.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel

Hans Medart
Varkensstraat 6
2800 Mechelen
tel. 015 29 84 17
hans.medart@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
Leopold II laan 53
1080 Brussel
tel. 02 428 21 03
fax 02 428 37 55
katrien.lannoo@treviplus.be
www.treviplus.be

DIENST PAROCHEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn
© copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Extremisme
bestrijden met
daadkracht

” In Brussel braken onlangs weer rellen uit met extremistische moslims, nadat een moslima met een nikab, een gezichtsbedekkende sluier, bij een politiecontrole werd aangehouden omdat ze had geweigerd zich te identificeren. In het politiecommissariaat gaf de vrouw een agente een kopstoot, waarbij die haar neus brak en twee tanden verloor.

De extremistische organisatie Sharia4Belgium en haar woordvoerder Fouad Belkacem gebruikten het voorval om te provoceren en tot geweld op te roepen. Enkele dagen later werd Belkacem weliswaar gearresteerd, maar Sharia4Belgium maakte meteen duidelijk dat zij de strijd tegen deze ‘goddeloze maatschappij’ voortzet. „Wij gaan de ruggengraat van de Belgische democratie breken”, zei Abu Mujahid, de woordvoerder ad interim. De dag nadien voegde een Franse moslim met Sharia4Belgium-sympathieën de daad bij het woord. Aan het Brusselse metrostation Beekkant stak hij twee politieagenten neer.

Onze politici lieten zich niet onbetuigd. Minister van Binnenlandse Zaken Joëlle Milquet (CDH) pleitte voor een wettelijk kader om extremistische verenigingen en hun websites te verbieden alsook voor een opleiding waardoor de politiediensten het verschijnsel ‘radicalisering’ leren in te schatten. Ook de uitgifte van visa moet volgens haar strenger worden gecontroleerd. De meeste partijen scharden zich achter Milquet en SP.A-parlementslid Peter Vanvelthoven diende meteen een wetsvoorstel in om organisaties die tot geweld oproepen te verbieden. Minister van Justitie Annemie Turtelboom (Open VLD) wilde Belkacem de Belgische nationaliteit afnemen en hem uitleveren aan Marokko, waar hij eerder bij verstek zou zijn veroordeeld wegens drugshandel.

Het is niet de eerste keer dat onze politici na rellen verbaal naar de hoogste versnelling overschakelen. Tien jaar geleden werd Abou Jahjah, de toenmalige leider van de Arabisch Europese Liga, opgepakt

en tot één jaar effectieve gevangenisstraf veroordeeld. Die straf werd evenwel nooit uitgevoerd. Ook Belkacem is hier al herhaaldelijk veroordeeld voor laster en aanzetten tot haat, bedreigingen en vernielingen, smaad aan de politie en diefstal met geweld. Doordat, volgens een ministeriële richtlijn, straffen tot zes maanden niet worden uitgevoerd, kon hij echter ongehinderd zijn opruiende boodschap verder verspreiden. De verontwaardiging van onze politici heeft dan ook veel weg van verbale retoriek. In de media slaan ze een hoge toon aan, maar zodra de heisa is geluwd, verandert er niets. Intussen wordt straffeloosheid in sommige stedelijke agglomeraties de norm en zijn er geen cellen om misdadigers vast te houden.

Het voorstel van minister Turtelboom om Belkacem de Belgische nationaliteit af te nemen en aan Marokko uit te leveren, ruikt dan weer naar volksverlakkerij. Niet alleen kan zo’n procedure eindeloos duren, Belkacem heeft hier geprovoceerd en dus moeten onze politici en onze justitie hun verantwoordelijkheid opnemen. Daartoe beschikken ze over een uitgebreid arsenaal aan wetten en strafprocedures. Waarom maken ze er geen gebruik van in plaats van telkens weer met grote principes uit te pakken als er ergens rellen uitbreken?

Twee waarschuwingen tot slot. Enerzijds moeten we er ons ook dit keer voor hoeden extremistische groeperingen als Sharia4Belgium over één kam te scheren met de islamitische bevolking in ons land. Ook veel moslims gruwen van de heisa rond Sharia4Belgium en Belkacem. Sommigen zijn er zelf het slachtoffer van – een van de twee gewonde agenten aan het metrostation Beekkant was een moslima. Anderzijds mogen we groeperingen als Sharia4Belgium niet als een marginale en verwaarloosbare beweging van zonderlingen afdoen. Incidenten in onze buurlanden – de moord op de Nederlandse regisseur en columnist Theo van Gogh, bijvoorbeeld – leren dat die zonderlingen makkelijk een hele samenleving kunnen treffen. ”

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Welvaart en geluk

KERK & leven, 2 MEI 2012

In uw dossier over levenskwaliteit en economische groei slaat u de nagel op de kop als u schrijft dat het echte probleem van spirituele aard is. Het kan natuurlijk niet de bedoeling zijn terug te vallen op de flower-power-missie. „All you need is love” klinkt prachtig, maar als je met zes miljard mensen geen structuur opbouwt, loopt het snel fout.

Dat de groten der aarde zich buigen over het nieuwe paradigma ‘geluk en welzijn in economisch verband’, kan alvast worden toegejuicht. Volgens de werkgroep in onze senaat – op initiatief van Peter Van Rompuy – is het niet aan de orde dat we het met zijn allen met minder leren doen. De stelling luidt: de vooruitgang laten sporen met het algemeen welzijn, en dus niet te leren leven zonder economische groei. De vraag stelt zich daarbij of ongeremde economische groei een garantie is voor geluk. Leert het geluksgevoel in Bhutan niet dat er grenzen zijn?

Als we met zijn allen hebben voldaan aan onze primaire behoeften, hebben we dan nog nood aan extra economische activiteit? Hoe spiritueler een mens, hoe kleiner zijn materiële behoeften en dus hoe minder onze aarde wordt belast en vervuild. Ik hoop dat alle wereldleiders inzien dat het echte probleem van spirituele aard is.

Marc VAN DER MEEREN,
Aspelare

Twijfel en geloof

KERK & leven, 23 MEI 2012

„Ik twijfel, dus ik geloof”, schrijft Bert Claerhout. Was het maar zo eenvoudig. Twijfel is volgens mij nooit een goede raadgever, zelfs geen richtlijn.

Een van de oorzaken die twijfel zaait, is de zwakke uitrusting van onze schoolse kennis. Men heeft het vandaag bijvoorbeeld niet hoog meer op met geschiedenis. Nochtans zit het verleden verweven in 1.001 hedendaagse gebeurtenissen en feiten. Wie belangstelling koestert voor geschiedenis kijkt volgens mij met meer zelfvertrouwen naar de toekomst.

Wie de realiteit niet onder ogen durft te zien, heeft het aan zichzelf te danken dat hij gaat twijfelen en dat hij op een bepaald moment het gevoel krijgt alles opnieuw te moeten aanleren, waardoor hij niet in staat is tegenslagen te verwerken.

Veerle LORIAUX, via e-mail

Femina

KERK & leven, 23 MEI 2012

KAV heet voortaan Femina. Ik ben niet ontgoocheld over het ontbreken van een K in de nieuwe naam, maar ik deel de bezorgdheid voor de ideologische bedding van Femina en dat geldt feitelijk voor de hele christelijke arbeidersbeweging. Misschien nog meer dan een worsteling met de K leeft er onder de oppervlakte een leegheid over de invulling van de A. Ach

ja, we organiseren vooral voor werkende mensen, maar is dat de invulling van het arbeidskarakter? Betekent dat laatste niet dat we ook een plaats moeten geven aan mensen die in onze doldraaiende arbeidsmarkt niet meekunnen?

Honderd jaar geleden gingen de K en de A hand in hand. Ze onderbouwden een optie voor mensen die worstelden aan de onderkant van de geïndustrialiseerde samenleving. Als christelijke arbeidersbeweging maakten we een geweldige sprong, individueel en collectief. We gingen behoren tot de welgestelde beweging van de middenklasse die, individueel en collectief, aanschurkt tegen de verleidingen van de consumptiesamenleving. Het Arco/Dexia-verhaal leert tot wat zo iets leidt.

Nu zitten we volop in een bezinningsperiode. Maakten we goede keuzes? Hoe toetsen we onze keuzes af aan waarde-kaders? Welk referentiekader biedt het evangelie? Zeggen we genoeg wat we doen? En doen we wel wat we zeggen? We zoeken als beweging een tweede adem, overtuigd van onze boodschap en opdracht, maar tastend naar nieuwe vormen. Mijn droom is dat Femina een kritische beweging blijft die door haar bewegingswerk de samenleving bevraagt en vrouwen vormt om in vertrouwen open en kritisch hun ‘mannelijke’ te staan. Als Femina dat blijft doen, kan ze niet anders dan aandacht te

schikken aan de geloofs- en zingevingsvragen van haar leden.

Jan KINT, Antwerpen

Euthanasiedebat

KERK & leven, 16 MEI 2012

Ook ik ben met het euthanasiedebat begaan en hoop dat de huidige wet niet wordt uitgebreid. Uiteraard ben ook ik niet voor het lijden. Nooit eerder waren er evenwel zo veel mogelijkheden om het lijden te verzachten. Oké, we hebben het dan vooral over het fysieke lijden. Mensen die mentaal lijden, is wat anders. Toch zie ik ook daar meer een oplossing in de maatschappelijke aanpak dan in een uitbreiding van de euthanasiewet.

Wat me vooral raakt, is dat zieken en bejaarden almaar meer een schuldgevoel wordt opgedrongen als ze in een zorgafhankelijke situatie terechtkomen, namelijk het gevoel anderen tot last te zijn. Is het niet onmenselijk dat zij zich daardoor maatschappelijk gedwongen voelen andere beslissingen te nemen? Ik weet dat dementie zowel voor de patiënt als voor zijn omgeving een vreselijke ziekte is. Maar wie zegt dat dementerenden per definitie geen kwaliteitsvol leven kunnen leiden, heeft zich nooit laten raken door mensen met dementie.

Het beleid en de politici dragen daarbij een grote verantwoordelijkheid. Want hoewel onze zorg goed is, schort er nog veel. Toch blijf ik hoopvol. Wie zei ook weer: geloof, hoop en liefde?

Eilly MATTHEUS, Scherpenheuvel